Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani a BME-s Erasmus irodának, hogy lehetővé tették nekem ezt az utat. Most teljesült az álmom, amire már alsós korom óta vágytam.

Alapadatok:

1. Név:	Pécsi Lilla
2. Szak:	gépészmérnöki
3. Város	Tokió
4. Célország	Japán
5. mobilitás formája	szakmai gyakorlat/tanulmányi mobilitás
6. fogadó egyetem neve és Erasmus kódja	Waseda University

Szokás mondani, hogy az erasmus utazás alatt szerzett tapasztalatok az életre készítenek fel. Aki költözött már külföldre hosszabb időre, az valószínűleg jobban menedzseli az életét, nyitottabb és alkalmazkodóképesebb, mint mielőtt kint járt volna. Nos ebben lehet valami. Jelentkezéskor ez is lebegett a szemem előtt, én is szeretnék talpraesett és bölcs lenni! 😊 De azt valahogyan elfelejtettem, hogy a nagy tapasztalatokért előbb *nagyon meg is kell szenvedni*.

Már alapból a BME-s jelentkezéshez össze kellett szednem pár papírt (mint például le kellett tennem az IELTS nyelvvizsgát), ki kellett választanom az egyetemet úgy, hogy a tanított tárgyak illeszkedjenek a tantervembe, elég kredit legyen, és hasonlók. Ez jókora akadálynak látszott, és arra számítottam, hogy ha sikerül, ezzel le is tudom a nehezét, szóval ezután már irányítva leszek, és mindenre lesz elég időm. *Nem is tévedhettem volna nagyobbat.*

A BME honlapon olvastam, hogy az erasmus pályázatok eredményét március elején fogják kiírni, szóval bőven volt időm intézni ügyesbajos dolgaim. Azonban amikor az egyik teljesen unalmas februári napom délutánján váratlanul megjött az e-mail arról, hogy nyertem, az is benne állt, hogy még aznap, vagy legkésőbb másnap vigyek be az egyetemre nyomtatott fényképeket magamról, amit jó japán szokás szerint el kell postáznia a koordinátoromnak Japánba. Fontos megjegyezni, hogy a BME-s erasmusos táblázatban nem szerepelt a Waseda Egyetemnél az én szakom (gépészmérnöki), viszont ettől függetlenül megjelöltem. Istennek hála, mert kiderült, hogy az EU-n kívüli egyetemek esetében a szakok a táblázatban csak ajánlások, szóval, ha el tudom intézni a Wasedára való exchange jelentkezéskor, hogy elfogadjanak, akkor rendben vagyok. Én pedig megtaláltam az interneten a Waseda gépészmérnöki szakját, szóval csak kicsit aggódtam amiatt, hogy nem vesznek fel. Illetve ott volt erre az esetre az a lehetőség, hogy a sorban következőként elérhető Hokkaido Universityre menjek, már csak ezért is jó ötlet volt minél több egyetemet megjelölni a jelentkezéskor. Hokkaidó azért lett csak a második, mert az őszi félévben utaztam, és aggódtam amiatt, hogy túlságosan fáznék északon. Szerintem az én esetemben jól döntöttem, viszont, ha valaki a tanulmányait szeretné fellendíteni, jó mérnöki kapcsolatokat szerezni, élen járó kutatásokban részt venni, annak jobban ajánlanám azt az intézményt. A Waseda nem a mérnökeiről híres, a mérnöki kampusz pedig… csúf. (Szerencsére csak hetente egyszer kellett arra járnom, cserébe a maradék időt a színházakat felülmúló szépségű, mozgólépcsős, padlószőnyeges politikai kampusz tanulószobáin töltöttem.)

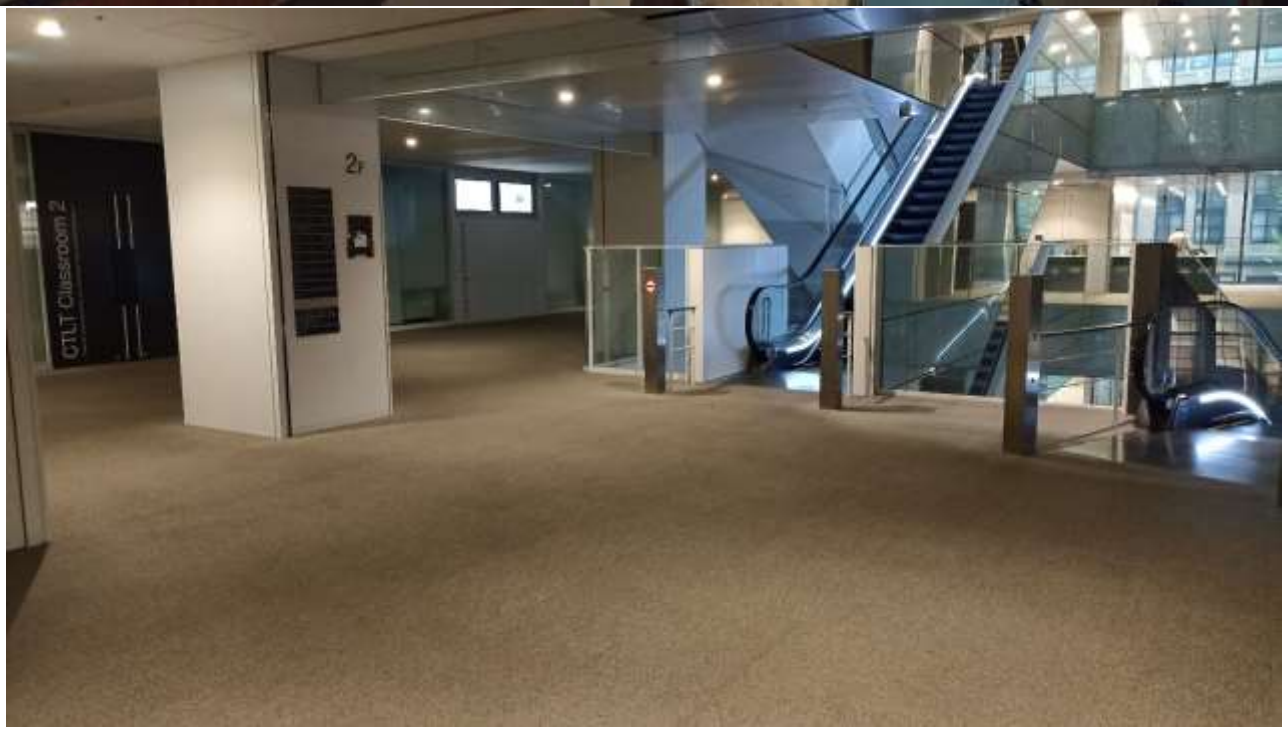

Egyébként úgy en bloc Japánban sok csúnya omladozó, penészedő, „mintha bontás alatt állna”, „mintha nem lenne még készen” épületet lehet látni. Sose gondoltam volna, hogy az épületek ennyire fontosak lesznek számomra. Mindeközben a mosdók csúcsmodernek, és tisztábbak, mint a konyhák, éttermek, akármi. A női wckben szinte minden esetben el van helyezve egy babaülés az anyukával szemben, és sose fogy el a (leheletvékony) wc papír.

Az itthoni eredményhirdetés után először nem volt tiszta, de nekem kellett összeszednem a legkülönfélébb papírokat egy héten belül, mivel habár a BME erasmus pályázatán nyertem, de még pályáznom kellett a Waseda cserefélév pályázatára. A követelmények a Waseda weboldalán voltak felsorolva, de az egész zűrös volt, mivel más weboldal alá tartozott a tanszék, mint a fő website, mindkét helyen követni kellett a dolgokat, sok link vezetett ide-oda, sok helyen az szerepelt, hogy „feltöltés alatt, információk hamarosan”. A böngészőm állandó jellemzője volt a végtelen mennyiségű megnyitott

weblap. Végül sikerült összeszednem, mit várnak el tőlem, ide tartozott például: aláírt szerződés; ajánlólevél; banki igazolás, hogy van-e elég pénzem Japánban élni (mivel még nem kaptam meg az ösztöndíjat, kicsit bonyolultabb volt, ráadásul a Wasedától azt javasolták, hogy ne ösztöndíjként valljam be a pénzt, mert így elkerülhetjük a felesleges papírmunkát); útlevél fénymásolat; leckekönyvek; diploma; letter of nomination; checklist… A legnagyobb stresszt viszont az okozta, hogy az összecsipegetett információim szerint nekem találnom kellene egy „supervisort" a Waseda Egyetem mérnöki karán (akinek a laboratóriumába tartozom majd odakint), ugyanúgy ezen a héten. Egyébként nem minden waseda kar igényel laboratóriumot a diákoknak, de nekem mérnöki mesterképzésen előfeltétel volt. Az összemismásolt egyetemi angol és japán nyelvű honlapokon túljutva találtam pár professzorjelöltet, akiknek szerepelt a munkásságukban a „polymer" szó. Nekik írtam e-mail-t, sokan nem válaszoltak, de valaki igen, ráadásul lelkesen, szóval megnyugodtam, mivel az elfogadása miatt az ő laboratóriumába tartozhatom, és arra ahhoz a tanszékhez, amihez ő. Később ez alapján vehetem fel a tantárgyaimat is. Végül március elsején feltöltöttem minden iratot, és büszkén rányomtam a küldés gombra négy teljes órával a végső határidő előtt! 😊 Ezek után küldtek egy emailt, amiben volt egy link egy következő formról, ahol 600 szavas fogalmazásban kellett megindokolnom ugyanazon határidő mellett, mégis miért választottam ezt az egyetemet tanulmányi szempontból. Továbbá ki kellett töltenem egy online jelentkezési lapot a COE-ra, amely irat szükséges a vízum kiadásához. Egy héttel leadás után pedig kiderült, hogy a tanár úr, aki elfogadott engem a laboratóriumába, részmunkaidős professzor az egyetemen, akit a Waseda nem engedélyez számomra supervisornak.

Hogy mit rontottam el már az elején, ami miatt aztán ennyi problémám akadt? Szerintem azt, hogy a BME-s erasmus eredményhirdetést egy falnak láttam, amit túl kell lépni, hogy folytathassam a folyamatot. Pedig az egyetemi oldal böngészését, a szükséges iratok gyűjtését és a supervisor keresését már decembertől elkezdhettem volna, csak úgy éreztem, hogy minek, hiszen még fel se vettek sehová. Remélem, valakinek hasznos lesz ez a beszámoló, hogy szenvedés nélkül talpraesett és bölcs lehessen! 😊

A rákövetkező időszak pihenősebb volt, időközben találtam egy hatalmas discord csoportot japánban tanuló diákoknak, majd csináltunk egy sajátot azoknak, akik velem együtt kezdték a cserediák évet/félévet. A kolijelentkezésre megint csak 1 hetet adtak, és teljesen véletlenszerűen osztottak be minket, sokaknak nem is jutott hely sehol sem, nekik maguktól kellett finanszírozható lakhatást találniuk Tokióban. Az zavart, hogy az egyetem nem adott más lehetőséget; vagy ezt választom, vagy keresek magamnak. Úgy tudom, végül mindenki elintézte és volt hol laknia. (Például kicsit több pénzért fogadó családnál, vagy a Tokióban jellemző „sharehouse"-okban, amik tulajdonképpen kollégiumok dolgozó felnőtteknek.) A szobám drága volt (95.000 yen/hó, ha alacsonyabb szinten laktál, akkor az ár is alacsonyabb volt), de Tokió szívében nehezen találhattam volna olcsóbb helyet. Valószínűleg a külvárosban lakva ugyanennyit fizettem volna a drága tokiói metrótársaságoknak ingázáskor. A jelentkezés után nyáron kimentem Németországba erasmus szakmai gyakorlatra, és mire végeztem az ott töltött idővel, lassan, de biztosan elérkezett az indulásom Japánba. Otthon két hetet töltöttem a két utazás között. Utólag visszanézve rendkívül jól jött ez az időszak!

A repülőúton nem aludtam sokat, hosszú volt, fárasztó, és meglepően száraz volt a levegő, úgyhogy feltétlenül kötelezőnek tartom az ajakbalzsamot és a folyamatos ivást ilyen hosszú utakra. De mégis boldog voltam, mert hatalmas kaland várt rám. Megkönnyeztem, amikor először megláttam Tokiót. Hát tényleg létezik! :D És nem csak az animékben! A kolim legkésőbb 17:00-kor fogadott beköltözőket, és a mi gépünk csak 10 percet késett, 13:20-kor szállt le, az út pedig max. másfél óra volt, szóval nem kellett aggódnom. Már a számban éreztem *az igazi japán rizs* ízét. Csakhogy az igazi japán rizstől még elválasztott egy több ezer emberes tömeg a kijárat felé vezető kapuknál. Több, mint három órát kellett ott rostokolnunk, pedig minden QR-kódos netes dolgot kitöltöttünk, hogy gyorsabban átengedjenek bevándorlási eljárásnál és a vámvizsgálatnál. Egyszer pl. végre odajutottunk a kapuhoz az egyik sornál, majd az ellenőr ránézve a papírjaimra, egy másik sorhoz vezetett, mivel a cserediákokat ott ellenőrzik le. Mindenféle előrejelzés nélkül.

Ezek után már nem értem volna oda a kolihoz időben. Próbáltam felvenni velük a kapcsolatot, de hidegen visszautasítottak. Ez egyébként nem ritka Japánban. Pedig korábban úgy tudtam, hogy itt nem mernek az emberek nemet mondani, de velem szemben valahogy sokaknak sikerült. (Védelmükben mondható, hogy előre tájékoztattak, hogy ha késünk, akkor hotelt kell foglalnunk. De, amikor megérkeztem, ez nem vigasztalt.) Szóval sírtam egy kicsit, majd az első éjszakámat egy hotelban töltöttem. Egyből kidőltem, és másnap kipihenten, boldogan ébredtem. Talán a legjobb éjszakám volt Japánban. Ezek után sikeresen beköltöztem a kolimba. Egyébként a félév folyamán ugyanúgy megmaradt ez a rugalmatlanság a részükről, a kiköltözésnél is csak 9:00-17:00 között lehetett kiköltözni, nekem pedig 8-kor kellett volna elindulnom a reptérre, ezért az utolsó előtti éjjel is egy hotelban kellett aludnom. És amikor udvariasan e-mailben megkérdeztem őket, hogy az egyik rokonom bérelhetne-e egy szobát a koliban egy hétig, amíg Japánban jár (azoknak a lakóknak a helyén, akik éppen kiköltöztek már, mert tisztában voltam vele, hogy páran már januárban elhagyják az országot), nemet mondtak,

ami rendben lenne, de a levél végére biggyesztették a biztonság kedvéért, hogy mekkora büntetésre számíthatok, ha megpróbálom őt becsempészni…

Az első hetekben végig kellett menni egy csomó procedúrán. El kellett menni a helyi „kormányablakba” ráíratni a speciális lakcímkártyámra a lakcímem, ez bőven elvett egy teljes napot a sorbanállással. Telefonszámlát kellett nyitnom (az első két hétben csak wifit használtam, és az Tokióban kevésbé elterjedt, mint Budapesten). Fel kellett vennem a diákigazolványom, természetesen félnapnyi sorbanállással. Jelentkeznem kellett a tantárgyfelvételre (az is véletlenszerű, mint itt minden), összesen három körben. De végül minden sikerült. Emiatt én azt ajánlom, hogy érdemes Tokióban tölteni az első két hetet még az órák kezdete előtt. Nem érdemes nagyon korai repülőjegyet sem vásárolni, mivel a vízumhoz szükséges COE a legtöbb embernek nagyon későn érkezett meg, és a vízumot még Magyarországon kell elintézni.

Nem vettem fel sok órát, így volt időm egy kicsit utazgatni is. Novemberben apukámmal elmentünk Okinawára, a legjobb barátnőmet pedig meglátogattam Dél-Koreában.

Dél-Korea csodálatos volt, és szerintem sokban hasonlít Szöul Tokióra; mindkettőben vannak könnyen elérhető kisboltok, sok a műanyag hulladék, meg az egyéb szeméthalmok az utcákban és a kertekben, az emberek szembehúzott sapkákkal közlekednek, senkinek nem látod a tekintetét. Viszont egy icipicit mégis közelebbinek éreztem a mi kultúránkhoz. Az emberek sokkal magasabbak voltak.

A barátommal februárban körbejártuk Hiroshimát, Miyajimát, Nikkot, az Izu-félszigetet pedig körbeautóztuk a szilvavirágzás alatt. Hokkaidóba nem mentem, mert féltem a hidegtől, egyébként Hiroshimában és Nikkóban is fagyok voltak, a főszigeten mindig Tokióban volt a legmelegebb az időjárás.

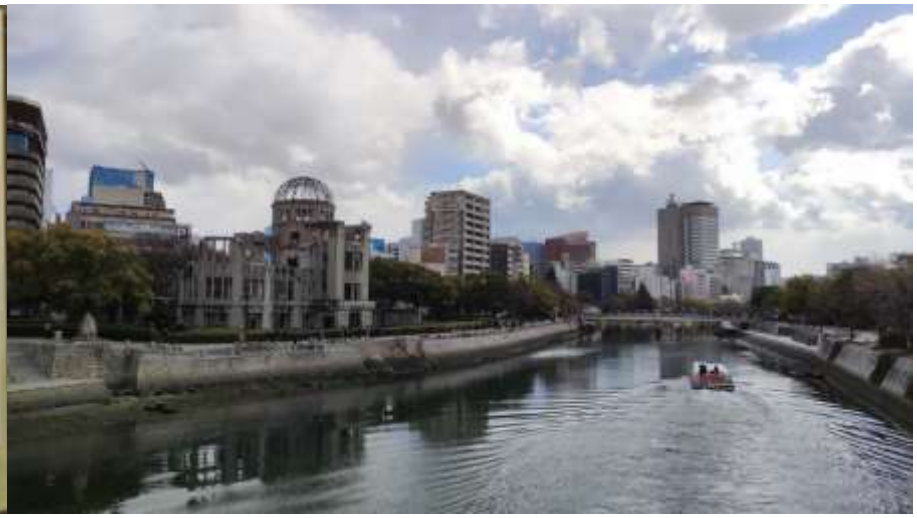

1. ábra az uralkodó köszönti a népet újévkor

2. ábra Tokióban minden második nagyobb utcában valami ilyet láttam

3. ábra az évente megrendezett tokiói magyar fesztivál

Egyedül leginkább Tokióban utazgattam, illetve elmentem Kiotóba egy hétre.

A félév elején nagyon sok egyetemi körbe jelentkeztem, főleg a közösségi médián lehetett őket megtalálni, illetve ezen a honlapon: https://www.waseda.jp/inst/weekly/circleguide/. Japánul van, de a böngészőbe beépített fordítót használva

mindenhol el lehet igazodni, és jellemző, hogy a weboldalak japán verzióin több infó van, ezért nem ajánlott átváltani az angol fülre.

Az egyetemi körök gyakran nem válaszoltak a megkeresésemre, vagy azt mondták, hogy csak tavasszal fogadnak új diákokat (a japán diákok márciusban kezdik az évet). Végül így lemaradtam például a virágkötő kubról, vagy mókás flashmob klubról, és a KGK keresztény körbe csatlakoztam. Azt hiszem, a szemeszter végére szereztem pár barátot. Japánokat nem nagyon, viszont vannak olyan japán diákok, akik felelősnek érzik magukat azért, hogy jól érezd magad az országukban, megkérdezik, milyen terveid vannak még hátra, ők szívesen körbevezetnek itt-ott. Hallottam olyan sztorikat is, amikor a japánok csak nyelvtanulás céljából barátkoznak külföldiekkel. Szóval előfordultak barátságosak, de a többség szerintem hideg, nem egy vendéglátó nemzet. Persze mindig vannak kivételek és simán lehet, hogy csak az én barátkozási módszeremmel volt a baj. A német tapasztalataim után szerintem teljesen megtapasztalhattam az érem két oldalát. Nagyon érdekes, ahogyan funkcionál mindkét esetben a társadalom. A mérnöki óráimon szinte csak japán csoporttársaim voltak, ők nem akartak velem barátkozni, két külföldi járt még velem és velük beszélgettem kicsit. Szóval úgy éreztem, nem kíváncsiak rám.

Az egyetemen egyébként a leggyakoribb kérdések: Honnan jöttél? (Magyarország nem nagy szám, de ha pl francia vagy, akkor feltűnően ámuldoznak.) Cserediák vagy, vagy rendes diák? (A rendes diákok több jogot kapnak, több eseményre hívják meg őket, több dolog ingyenes számukra.) Általában ezeket kérdezik meg, az nem érdekli őket, hogy ki vagy valójában, talán sokan nem is hiszik, hogy ugyanolyan lelked van, mint nekik. Az egyik kínai barátnőm egyszer megkért, hogy megfoghassa a pulzusom, mert régebben tanulmányozta a kínai hagyományos orvoslást, és kíváncsi volt, hogy a nyugati embereknek is ugyanúgy pulzál-e a vénájuk, mint nekik. Ő nagyon barátságos volt és nyitott, de ezzel kicsit jobban át tudtam érezni, hogy a japánok mit gondolhatnak. Sok kint élő külföldi ismerősöm mondta, hogy neki sincsen japán barátja, még sosem volt meghívva egy japán ember házába, stb. Emiatt az egyik international church-öm direkt szervezett egy eseményt, egy japán idős házaspár a szívén viseli a külföldi diákok sorsát, és meghívtak minket az otthonukba. Azt hiszem, ez hatalmas szívesség volt tőlük. Illetve később meghívott csak engem ugyanabból a church-ből egy imádnivaló japán család három gyönyörű kislánnyal. Játszottunk együtt, adtam nekik egy Bartos Erika Brúnós budapesti böngészőt, és sokat beszélgettünk. Ez volt az egyik legemlékezetesebb élményem Japánban, ez az egyik, ami miatt visszavágyom oda.

A mérnöki kurzuson csak fiú csoporttársaim voltak egyébként. Ez a BME-hez képest nagy váltás volt, mert kb fele arányban voltunk lányok otthon. Az órák leginkább abból álltak, hogy a diákok elolvasták a tanár által kiadott angol nyelvű kutatást, majd fejezetenként összefoglalták őket egy-egy prezentációban. Én sajnos nem éreztem ezt hatékonynak, és teljesen beleillett abba a mendemondába, hogy Japánban az egyetemre bekerülni nagyon nehéz, aztán már mindenki lábat lógat. A japán nyelvű óráim sokkal jobban tetszettek, ott éreztem a kihívást, és azt, hogy fejlődött a nyelvtudásom. Ezelőtt otthon hobbiból tanultam a nyelvet, és fantasztikus volt végre igazi tanártól, könyvből, ingyen megismerni azt. Nagyon hálás vagyok ezért a lehetőségért! Nagyon ajánlom az előzetes nyelvtudás felszedését, szerintem minél többet tudsz kiérkezve, exponenciálisan annál többet tudsz tanulni anyanyelvi környezetben. A discord csoportban sokan már szinte felsőfokú japánnal rendelkeztek, szóval folyamatosan éreztem, hogy még nem tudok eleget, ráadásul az egyetemi életben is a japánul beszélők könnyebben ismerkedtek másokkal.

A félév alatt rengeteg emberrel beszéltem, akik a világ minden tájáról jöttek. Japánban magas számban képviselik magukat lakosok Malajziából, Szingapúrból, Indonéziából, Indiából és természetesen Kínából, ők hosszú távú lakosok. A sokféle háttér miatt sokféle angol akcentust megismerhettem, a végére például jobban megértettem a szingapúr angolt, mint a British Englisht, ami nem tudom, jó dolog-e. :D Több kínai barátnőm is lett, és vicces volt, amikor az egyikükkel a japán lett a közvetítő nyelvünk, mert ő nem tudott angolul, egy másik lánynak pedig én fordítottam japánról angolra, amikor egy kiotói bácsi segíteni akart nekünk fotózkodni. A cserediákok között sokan voltak Ausztráliából, Szingapúrból, Amerikából, Kanadából, Németországból, Koreából és Kínából. Az international churchben több csodálatos afrikai személyt is megismertem. A kinti ismerőseim között volt repülőgéppilótától kezdve, magyar nagykövetségi tagokon, magyar misszionáruson, phd diákon át 11 éves játszótéri gyerekcsoportig minden.

A kintlétem idejének nagy százalékát tette ki a szervezés, volt, hogy napokat csak otthon ültem, hogy mindent el tudjak intézni. Arra számítottam, hogy a megérkezésemkor kijönnek értem a reptérre, lesz egy buddy-m (mint pl. másoknak a Saitama Egyetemen), de itt a Wasedán már annyira sok a cserediák, hogy nincs rá kapacitásuk / kedvük. Ezért egyedül kellett belerázódnom a dolgokba. Ha valaki ezt az intézményt választaná, azt ajánlom, előre készüljön fel arra, hogy napokat is elvehet a jövő heti program megszervezése, ha igazán tartalmasan szeretné tölteni a Japánban töltött szemesztert. Viszont a Waseda nagyszerű opció abból a szempontból, hogy rengeteg kulturális programot szerveznek, szóval tényleg csak jelentkezni kell rájuk. Ha nem vigyázunk, Japánban nagyon könnyű bekényelmesedni és a szobánkban tölteni a napokat.

Egyébként ez hiányzik is onnan, hogy minden második sarkon volt egy kisbolt, és minden sarkon egy tiszta wc víztöltési lehetőséggel, minden állomáson. Ha megéheztem, beugorhattam egy helyi étterembe, vagy bedobhattam a rizst a rizsfőzőbe, elővettem a boltban vett nyers lazacot, és ehettem is a csodálatosan finom nigiri sushit. Sok japán étel olajos és zsíros, ezért nem mondanám, hogy ez lett a kedvenc konyhám, de a halak gyakori fogyasztása egészen biztos egészséges és nagyon hiányolom, amióta Magyarországon vagyok.

Japánban nagyon ritkák a szemeteskukák, viszont sok szemétgombóccal lehet találkozni, amit csak úgy kitettek az utcára, valószínűleg a kukásautó miatt, viszont akkor sem tartottam esztétikusnak és higiénikusnak. Shinjukuban hajléktalanokat is láttam, de azért ez tényleg nagyon ritka volt, összesen egyszer fordult elő. Itt nem szokás kéregetni, szóval teljesen más az életük, mint Magyarországon.

A reklámokon látszik, hogy más világban vagyunk, például normálisak a rúzsreklámok férfiakkal, a nők pedig fiatalok, letisztultak és visszafogottak. Az utcán járkálók pedig leggyakrabban öltönyös úriemberek, vagy diákcsoprotok a megfelelő egyenruhában.

Az ösztöndíjam elegendő volt az alapvető élethez, az utazásokra ki kellett pótolni az összeget.

A következőkben még néhány képet osztok meg.

1. ábra Japánban normális maszkot hordani, szerintem a jólneveltség jelének tartják

2. ábra kilátás a koliból

3. ábra gyorsétterem robotokkal

4. ábra gyönyörű ruhák kaphatóak ott, én turikba jártam legtöbbször

5. ábra "nyomi, de remekül megtervezett autók"